

140 6/98

SCI-FI

Kč 21,90

Perry Rhodan

**MRTVÝ
NESMÍ
ZEMŘÍT**

OD LEDNA 1998 NAVÍC PERRY RHODAN - THOREGON

CLARK DARLTON

Mrtvý nesmí zemřít

Knihovnička Perry Rhodan 140 Přeložil Jaroslav Kuťák Digitalizoval Pawwlik

Ještě před sto lety by taková skutečnost byla nejen nepochopitelná, nýbrž naprosto zcestná. Máme na mysli skutečnost, že dnes - v říjnu roku 2113 - bylo možné přejít jediným krokem vzdálenost mezi Sluneční soustavou a Arkonem - jedná se o více než třicet tisíc světelných let.

Jediný krok - a člověk překročil celou třetinu Mléčné dráhy.

Bylo to pochopitelně možné pouze tam, kde stál materiální transmitter. Na Marsu stál akonský transmitter stejně jako na Arkonu II a stačilo pouze vstoupit.

Reginald Bull, který se loudal za Rhodanem k obří odbavovací hale na Marsu, shrnul: „Přesně jako dřív na Zemi. Let z Paříže do Londýna byl kratší než jízda autem z letiště do hotelu. Dneska přejdeš půlku Galaxie rychleji než doletíš z Marsu na Zem.”

„Zapomínáš na jednu věc,” řekl Rhodan, „že dnes jsme docela obyčejnými pasažéry normálního letového provozu mezi Zemí a Marsem. Kdybychom tu měli THEODERICH, šlo by to rychleji.”

„Doufejme, že nebudeme mít problémy s celníky,” posmíval se Bully.

Rhodan se v tu chvíli zdravil s důstojníkem u východu.

„Á, plukovník Jenkins, jestli se nepletu. Pořád ještě na Marsu?”

„Pane Rhodane - to je ale milé překvapení. Promiňte, netušil jsem, že poletíte jako obyčejný pasažér... Dobrý den, pane Bulle.”

Bully mu také podal ruku.

„Vy jste celník?” zeptal se.

„To ne... Řídím provoz. Víte přece, že clo u nás už nehraje prakticky žádnou roli. Dáváme pouze pozor, aby k nám nebyly zavlečeny nemoci.”

„Aha - musej se proclívat, že?” usmál se Bully. Rhodan se zašklebil a podíval se na hodinky. Plánovaná raketa startovala za deset minut.

Plukovník Jenkins zavrtěl hlavou.

„Jistěže ne... Ale starají se o to celníci. Pokud by někdo chtěl

propašovat na Zemi mimozemskou bytost, pak hrozí nebezpečí náказы..."

„Jasně," opáčil Bully. „Chápu."

Rhodan položil Jenkinsovi ruku na rameno.

„Neberte ho vážně, plukovníku, jenom je trochu vedle, protože cestuje linkovým spojem... No nic, tak snad abychom si pospíšili, nebo nám ta raketa ještě uletí."

Později, v kajutě pro dva, se Bully natáhl na lůžku a spokojeně zabručel: „Vlastně je to divný. Nechápu, proč jsme neletěli nějakým křižníkem flotily. Byli bysme doma dřív."

"A já myslel, že tě potěším. Člověk chce vždycky něco extra. Obyčejný člověk touží letět bojovým křižníkem a harcovníka jako jsi ty by snad zase mohl potěšit let linkovým spojem, nebo ne?"

Bully neodpovídal. Zavřel oči. Mars se mezitím už propadl do vesmíru. Vzpomínal, jak byl ještě před několika minutami na Arkonu III, vládní planetě Arkonidanů v hvězdokupě M13. Myšob Gucky vehementně protestoval, že musí zůstat na Arkonu, ale Rhodan mu slíbil, že se za pár dní vrátí. Že se vrátí společně s Bullym a že ještě někoho přivedou.

Od té chvíle Bully pořád přemýšlel, koho mohl mít Rhodan na mysli. Koho chtěl vyzvednout na Zemi, aby pomohl v boji proti Posbíům, proti myslícím robotům, o kterých se nevědělo ani odkud přicházejí?

Rhodan o tom pomlčel a mlčel i nadále.

Pět hodin po vzletnutí z Marsu přistáli na kosmodromu v Terranii.

* * *

Bullyho trpělivost byla podrobována těžké zkoušce.

Ve vědeckém institutu v Terranii Rhodan narazil po předchozích poradách s Mercantem a ostatními osobnostmi na oba vědce Kule-Tatse a Van Moderse. Oba tito muži byli uznávanými experty v oblasti robotiky.

Bully se připravoval na mimořádně nudnou a dlouhou debatu, ovšem byl příjemně zklamán.

„Dostali jsme se o pěkný kus dál," přijal je Van Moders ve světle zaplavené kanceláři. „Bez Arase Kule-Tatse by se mi dozajista nepodařilo tak pokročit."

„Van Moders má na práci stejný podíl jako já," skromně se bránil hubený Aras.

„Nebuďte falešně neskromní. Oba dva," řekl Rhodan a posadil se. „Informujte mne, prosím."

„Tak dobře." začal Van Moders. „Budu mluvit za nás za oba, stejně mi Kule-Tats brzy skočí do řeči... Takže... Od začátku jsme si mysleli, že Posbiové byli vždycky a odjakživa tím, čím jsou - totiž biopočítačovými roboty. Samozřejmě, že jsme vyslovili i mnohé domněnky, ale nenašli jsme pro ně žádné důkazy. Tyto domněnky nyní společně s dalšími poznatky přinesly určitý společný výsledek."

Rhodan se předklonil a podíval se na něj.

„Aha."

To bylo všechno, co k tomu řekl. Bully mlčel a střídavě sledoval Arase nebo Van Moderse.

„Jsme přesvědčeni," pokračoval robospecialista, „že Posbiové původně byli pouze obyčejnými mechanickými roboty, postavenými před tisíceletími bytostmi z Mechanicy a posléze převzaty civilizací Laurinů. To už tedy víme, avšak nevíme jak se to stalo. Nejpravděpodobnějším vysvětlením je válka, kterou vyhráli Laurinové. Lid Mechanicy byl posléze vyhlazen a jeho roboti byli ukořistěni Lauriny.

Laurinové se tudíž stali majiteli obyčejných, mechanických robotů z vyhlazené planety protivníka. Tady však vyvstává logická otázka: Jak se z Posbiů staly samostatně myslící a emocionální bytosti? Kdo jim dal myslící plazmu - zvanou nitro?"

„To jsem se právě chtěl pokusit vysvětlit," přerušil ho Van Moders. „Laurinové zamýšleli s roboty naplnit nějaký cíl, o kterém my však nic nevíme. Každopádně jsme s Kule-Tatsem přesvědčeni, že proto vtělili robotům plazmatické bloky. Nevíme tedy proč, ale jsme přesvědčeni, že to byli Laurinové, kdo z robotů stvořil myslící bytosti."

„Zcela správně!" opět si vzal slovo Kule-Tats. „S tím souhlasíme! Ale otázka, jakým způsobem byla robotům dodána

plazma, naše názory dělí. Zatímco já se domnívám, že šlo o náhodu, kolega Van Moders je mylného názoru, že..."

„Mylného?" zlobil se Van Moders a mávl rukou. „To vy se mýlíte, kolego!"

„Zatím vás nemohu rozsoudit," ozval se Rhodan. „Odpověď na tuto otázku najdete v daleké budoucnosti - pokud vůbec. Přednoste tedy svou teorii, pane Modersi. Uvidíme, zda zní přesvědčivěji než teorie vašeho kolegy."

Van Moders se omluvně usmál.

„Odpuste, že jsme se nechali trochu unést, pane. Já si tedy myslím, že Laurinové měli od samého začátku v úmyslu přimět roboty pomocí plazmy k určité činnosti. Chtěli jim dát něco dědičného. Jinak by pokus s plazmou vůbec neprováděli. Myslím, že to je logické vysvětlení. I pro Kule-Tatse."

„Až sem souhlasím," řekl Aras.

„A co se stalo pak - podle vás?"

Van Moders trval na svém: „Laurinové se postarali, aby plazma přemýšlela jejich způsobem, přičemž budiž řečeno, že ani já ani Kule-Tats naprosto netušíme, kde se plazma vzala. Její původ zůstává hádankou. No a během času plazma mutovala a změnila se. Přestala myslet v duchu Laurinů a obrátila se proti nim. A sice s nepředstavitelnou nenávisť. Podle toho lze soudit, že plazma byla dosud vůči Laurinům bezbranná, ovšem že později našla způsob jak se jim postavit."

Rhodan zamyšleně sledoval mladého robotika.

„To zní velmi dobře, pane Modersi. Rozdíl mezi vaším pojetím a pojetím vašeho kolegy je mizivý. Konstatujme tedy prozatím, že se plazma vzepřela Laurinům a obrátila proti nim celou armádu robotů. Jak se to stalo? Jaká událost způsobila, že se to stalo? Nevíme... Ale jednoho dne to budeme vědět. Teď vám děkuji, pánové. Prokázali jste velké služby celé Galaxii," řekl Rhodan a zkoumavě na vědce pohlédl. „Plánuji speciální akci proti Posbiům - ne, neptejte se mě na podrobnosti. Ani pan Bull je nezná. Chci však, aby mne jeden z vás doprovodil. Zatím jen na Arkon. Kdo je ochoten?"

Van Moders tázavě pohlédl na Arase.

„Nemám nic proti, aby šel Kule-Tats, pane. Mé výzkumy

pokročily do důležitého stádia..."

„Půjdu," řekl Aras a děkovně poklepal Pozemšťanovi na rameno. „Jsou věci, na které bych se rád podíval. Chci studovat chování Posbiů, zvláště pokud se dostanou do potíží. Myslíte, že k tomu budu mít příležitost?"

Rhodan se usmál.

„Víc než vám to bude milé, obávám se," řekl a vstal. „Dám vám vědět, Kule-Tatsi. Zítra nebo pozítří poletíme na Mars a pak se odtud vrátíme pomocí transmiteru."

* * *

Venku na chodbě se pak Bully zeptal: „Ale neletěli jsme sem jenom kvůli Arasovi, že ne? Toho jsi mohl klidně jenom povolat."

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Ne, Kule-Tatse potřebujeme jen jako technického poradce. To, co nám chybí, je zbraň! Zbraň proti myslící a přemýšlející plazmě. Vyzvedneme si ji."

Bully se zaskočeně zeptal: „Zbraň? Já myslel, že žádnou zbraň proti Posbiům nemáme?"

Rhodan se tajemně usmál. „Myslím, že jsem se vyjádřil dost jasně - odpusť, příteli, byla to moje chyba. Mám na mysli muže, kterého si tady vyzvedneme proto, aby sebral Posbiům jejich nejúčinnější zbraň, kterou pak budeme moci obrátit proti nim."

„A kdo by to jako měl být?"

„Zaletíme k němu," řekl Rhodan a namířil si to k čekajícímu vrtulníku. Po pár krocích se zastavil a otočil se: „Bude lepší, když Kule-Tats poletí s námi. Jen ať ví, co chceme udělat. Buď tak laskav, Bully, a přived' ho."

* * *

Rhodan během krátkého letu oznamoval:

"Víte, Kule-Tatsi, i dnes považuji mutanta Ellerta za nejpodivuhodnějšího ze všech. Jistě, ztratil schopnost létat prostřednictvím podvědomí do budoucnosti, ale když se k nám vrátil

z časoprostoru Druufů, zjistili jsme, že tam získal novou schopnost. Dokázal opustit své tělo a přebírat na nekonečně velké vzdálenosti jiné bytosti - jednoduše řečeno - formálně se stával jinou bytostí.

Ernst Ellert - říkali jsme mu parapoler - se během posledních desetiletí nedostal do akce. Jeho tělo většinou odpočívá v hrobové pyramidě, protože tam jsou dány ty nejlepší podmínky k jeho uchování. Když ho Ellertova duše opustí, bez bezpečnostních opatření by brzy přestalo existovat.

V dobách zhruba před půldruhým stoletím, když Ellert jako netělesná duše putoval vesmírem a časem aby sledoval vznik Galaxie a jejích sluncí, pronikl až ke konci času a vytušil závěrečný akt, až byl odmrštěn do časoprostoru Druufů a zažil neuvěřitelná dobrodružství... Nakonec byl vysvobozen, vrátil se k nám a momentálně odpočívá v přítomnosti. Ztratil vládu nad časem, ale nikoli nad prostorem.

Neexistuje vzdálenost, na kterou by se nedokázal oddělit od těla.

Během uplynulých pěti nebo šesti desetiletí Ellert skoro vůbec nespočíval ve svém těle, protože neví, co by si s ním počal. Vy víte, Kule-Tatsi, že přišel o pravou ruku. Dostal novou a v ní má zabudovanou termozbraň. Ještě ji nepoužil. Jeho tělo odpočívá hluboko pod zemí ve speciální hrobce, ovšem jeho duše je neustále na cestách. Ellert zná víc sluncí a planet než Akonané, Arkonidané a Pozemšťané dohromady. Zná jejich obyvatele, protože žil v nich. Od Ellerta jsem se dozvěděl hodně o cizích bytostech, ale nikdy nic o Laurinech nebo o Posbíích. S těmi se nikdy nesetkal."

Aras pochopil.

„A nyní chcete Ellerta poprosit, aby navázal kontakt s Posbíi?"

Rhodan přikývl.

„Ano, to bych opravdu rád. Neznám na to vhodnějšího muže."

„Ale...", chtěl podotknout Bully, ovšem byl okamžitě přerušen Rhodanem: „Já vím, co chceš namítnout, příteli. Že Posbíové nemají duši, myslíš? Ale co ta plazma? Ta taky nemá duši? Víš to? Ví to vůbec někdo?"

Vrtulník pomaličku klesal, až přistál u vchodu do malé pyramidy. Padesát metrů pod ní se nacházela hrobka, ve které odpočívalo Ellertovo tělo.

* * *

Strážníci zasalutovali, když poznali Rhodana a jeho doprovod. Hlásili, že poplašné zařízení, které oznamovalo návraty Ellertovy duše, už několik týdnů mlčí. Rhodan se otočil k Bullymu.

„Buď tak laskav a s Kule-Tatsem tady na mě počkejte. Chci se pokusit povolat Ellerta zpět. Musím přitom zůstat sám, aby mě nikdo nerušil.“

O pár vteřin později Rhodan vstoupil do výtahu, který ho odvezl do hlubiny. Sice stále existoval tajný vchod, ale ten už léta nikdo nepoužil.

Jakmile se octl dole ve vlastní komoře, znovu měl onen zvláštní pocit ztráty času, jen co se podíval na Ellertovo tělo.

Posadil se na židli vedle něj a zahleděl se na nehybnou, tichou mutantovu tvář. Oči byly pevně zavřené, člověk by řekl, že to je mrtvola. Ale nikdo nevěděl líp než Rhodan, že Ellert žije. Někde ve vesmíru.

Položil Ellertovi dlaň na čelo, aby navázal fyzický kontakt. Pak se rozpovídal. Mluvil tiše, pomalu a velmi soustředěně:

„Ernte Ellerte, ať jsi kde jsi, vrať se do Terranie. Potřebuju tě, Ernte Ellerte! My všichni potřebujeme tebe a tvoje schopnosti. Slyšíš mě, Ernte Ellerte?“

Rhodan věděl, že odpověď nepřijde hned. Jednou se musel snažit celé tři dny než se Ellert vrátil. Vyzbrojil se trpělivostí.

„Ernte Ellerte, slyšíš mě?“ zopakoval a mluvil dál. Byly to pořád stejné věty, ale neustále stupňoval jejich naléhavost. „Ohlas se, Ellerte! Čekám na tebe! Kde jsi?“

Po dvou hodinách - když to Rhodan chtěl prozatím vzdát - pocítil odpověď.

Cítil ji. Ne že by ji například slyšel. Cítil ji kdesi ve svém vědomí, tichou ale důraznou, ovšem přicházející z nekonečné dálky.

„Perry Rhodane - jsi to ty? Slyším tě! Ale nemůžu přijít - teď ještě ne! Mám úkol, který musím splnit.“ „Tady na tebe také čeká úkol, Ernte Ellerte!“

„Pokud chceš, aby zanikla celá obydlená planeta, přijdu ještě

dnes. Ale neudělám to rád. Oni mi věří, považují mě za boha..."

„Kde jsi?"

„Nedaleko Galaxie v osamělém seskupení hvězd. Jsou to milé bytosti, ale jejich světu hrozí zánik. Jenom já je mohu zachránit."

„Kolik času potřebuješ?"

„Dva dny, Perry Rhodane. Možná méně."

„Dobrá, budu čekat. Za dva dny jsem tady, abych se s tebou přivítal. Souhlasíš?"

„Celá planeta ti bude vděčná za život."

„Mně ne, Ellerte, to tobě. Hodně štěstí."

Kontakt zhasl.

Rhodan se vrátil na denní světlo, kde na něj napjatě čekali jeho druzi.

„Tak co?" vyhrkl Bully. „Máš ho s sebou?"

„Za dva dny..."

* * *

O dva dny později Rhodan znovu sestoupil do hrobky.

Kontakt byl navázán okamžitě. Pak se Ellert pohnul. Otevřel oči, ale zůstal ležet. Trvalo deset minut než Rhodana poznal, protože stádium probouzení připomínalo zmrtvýchvstání.

„Jsi slabý?" starostlivě se zeptal Rhodan a uvědomil si, že s sebou měl vzít lékaře.

„To bude dobré. Ale zdá se, že je pro mne stále těžší vracet se do původního těla. Možná, že jednoho dne budu muset existovat bez něj... Půjde to vůbec?"

„Možná ano... Ale bude to divná forma existence."

„I pro mě," řekl Ellert a opatrně se zvedal. „Jsem ještě slabý, ale to rychle pomine. Tentokrát to byla hodně dlouhá cesta. Víš čím jsem byl? Červem!"

„Červem?"

„Ano, na osamělé planetě žil národ velmi mírumilovných a moudrých červů. Byli to téměř filozofové. Proto také neměli ani zdání o technice nebo přírodních vědách, přestože žili v úzkém sepětí s přírodou. Jejich světu hrozila katastrofa, proto jsem se stal jedním z

nich a využil jsem své vědomosti - takže se mi nakonec podařilo odvrátit všechno nebezpečí. Považovali mě za génia."

„Máš zvláštní zážitky, Ellerte," řekl Rhodan a podíval se na hodinky. „Cítíš se dostatečně silný, abys mě nyní doprovodil? Venku na nás čekají."

Ellert vstal. Síly se mu vracely. Už ovládal své tělo stejně jako kdokoliv jiný.

„Jaký máš pro mě úkol?"

„Van Moders ti jej vysvětlí, Ellerte. Znáš ho přece?"

„Van Moders? Ten specialista na roboty a jejich psychologii?"

„Ano, to je on. O Posbíích jsi už také slyšel, řekl bych. Jde o ně."

„Jistěže jsem o nich slyšel! Ale nikdy jsem je nenašel."

„Brzy k tomu budeš mít příležitost."

Ellert udělal pár kroků, ale pak se zastavil. „Cože? Roboti? A co já s nimi?"

„Moders ti to vysvětlí. Čeká nahoře."

* * *

Dalšího dne společně vešli do vysílacího hmotového transmiteru na Marsu. Učinili jediný krok - a byli na Arkonu III.

Připravené vozidlo je odvezlo přímo na letiště, kde na ně čekal křižník THEODERICH.

Mohutná vesmírná koule o průměru půldruhého kilometru spočívala na lese teleskopických noh. Ostatní lodě postávaly kolem dokola, připraveny do akce. Většinou šlo o jednotky arkonidské flotily, ale našli se tam i Pozemšťané nebo Skokani. To byli nyní spojenci.

Obrovitý commodore Jefe Claudrin číhal ve spojové centrále. Tlumil svůj hlas, ale přesto hřímal:

„Na palubě THEODERICHU vše v pořádku, pane! Speciální přístroje pro mutanta Ellerta jsou nainstalovány. Vědecký tým dorazil a je připraven."

Rhodan poděkoval a pozdravil se s ostatními muži, důstojníky, mutanty a vědci. Pak se obrátil k Ellertovi:

„Ty asi víš, že jsme na palubě THEODERICHA okopírovali

prakticky všechna zařízení tvého mausolea v Terranii. Takže i tady můžeš v klidu uložit tělo, aniž by došlo k jeho úhoně."

Ernst Ellert podal všem přítomným levici. Pravačka mu přitom visela u těla. Všichni věděli jakou má funkci a byli rádi, že ji nepoužil k uvítání.

„Ještě jsi mi neprozradil, jak blízko se můžeme přiblížit k nějakému Posbiovi, aniž bychom probudili jeho pozornost, Perry."

„O to je postaráno. Provedeme zdánlivý útok a necháme se pronásledovat. Musím přiznat, že bych raději viděl nějaké méně nebezpečné řešení, ale žádné není. Nebudu se zlobit, pokud odmítneš účast v akci."

„Myslíš si, že bych to udělal?" usmál se Ellert.

„Já vím...," odpověděl Rhodan. „Vím, že se nebojíš žádného nebezpečí, protože nemusíš mít strach o své tělo. I kdybys o ně jednoho dne přišel, nezemřeš."

Jefe Claudrin kontroloval ovládací panel lodi.

„THEODERICH je připraven ke startu, pane. Změnilo se něco na dohodnutém kurzu?"

„Ne, Claudrine. Startujte. V poradě budeme pokračovat během letu." Ukázal na Kule-Tatse. „Nás araský přítel prodělá cestu s námi. Postará se především o Ellertovo tělo a později o vyhodnocení. Ještě několik slov ke všeobecné situaci, pánové. Sluneční bezpečnostní služba jednoznačně konstatovala, že se Akonané vzdali své obvyklé agenturní činnosti. Zdá se tedy, že se drží uzavřených dohod. To je dobře. Ovšem nikdo nemůže říct, jak dlouho jim to vydrží. Hlavně ne potom, až budou Posbiové poraženi."

Planeta Arkon III zapadala a zmenšovala se. Obří křižník ji opouštěl, zrychloval a přecházel na domluvený letový kurz. Lineární pohon umožňoval přímý let nadsvětelnou rychlostí bez transic.

„Rád bych vám prozradil cíl našeho letu," pokračoval Rhodan. „Dosud využívaná narkotická zbraň se nám v boji proti Posbiům neosvědčila. Posbiové se rychle učí. Našli protiprostředek a už je nepřekvapíme. Smyslem této akce je odhalit tajemství největší a nejstrašnější zbraně robotů. Mám tím na mysli transformační paprskomet."

Muži napjatě naslouchali.

Transformační paprsky!

„Vy všichni znáte účinek této zbraně," pokračoval Rhodan. „Avšak nikdo neví, jak funguje. V krátkosti bych zopakoval, co o ní víme. Jedná se o naddimenzionální energetický paprsek, který zároveň slouží jako transmitter, podobně jako náš ztracený fiktivní transmitter. Pomocí transformačního paprsku je do cíle dopravována atomová bomba - většinou o síle jednoho tisíce gigatun - která posléze detonuje a beze zbytku ničí cíl. Naši technici se marně snažili rozluštit tajemství struktury transformačního paprsku, ale pokud se nám ho podaří objevit, budou schopni takovou zbraň vyrábět!"

Hltali Rhodanova slova.

Jenom Ernst Ellert suše konstatoval: „A jak mám přitom pomáhat já? Duch přece nedokáže ukrást paprskometry či jejich konstrukční plány."

Rhodan na něj zkoumavě pohlédl.

„Tak jednoduché to zase nebude, Ellerte. K cíli se dostaneme oklikou a ty nám přitom pomůžeš. Nikdo po tobě nechce, abys přinesl plány."

Ellert mlčel.

„Musím ještě říct, že Atlan je jiného názoru," dodal Rhodan. „Považuje za důležitější pátrat nejdříve po neznámé centrální stanici Posbiů. Má pravdu, ale já chci nejdříve tu zbraň. Bez ní na centrální stanici stejně nikdy nepronikneme."

„Zbraň je důležitější," souhlasilo několik přítomných.

„Dobrá," spokojeně přikývl Rhodan. „Atlan pochopil moje argumenty a dal nám k dispozici jednotky své flotily. Jsme s nimi v neustálém spojení a pokud bychom potřebovali pomoc, můžeme si o ni říct. THEODERICH však zůstává centrálou alce. Už proto, že máme na palubě Ellerta."

Ernst Ellert zvedl hlavu.

„Jakou roli budu hrát?"

Rhodan prošel přes velín a zastavil se u mutanta. Položil mu obě ruce na ramena.

„Zní to prostě, Ernste, ale bude to asi to nejtěžší, co jsem kdy po někom chtěl. Měl bys převzít plazmatický mozek nějaké

fragmentální lodě Posbiů a pak nám dát svolení k demontáži dvou transformačních děl."

Ve velínu zavládlo ticho.

A teď to bylo venku. Všichni věděli, jak vypadá Rhodanův plán. Pozemšťanům se už více než jednou podařilo chytit zřícené lodě robotů, ale ještě nikdy nezůstalo žádné transformační dělo bez úhony. Tato zbraň v sobě měla zabudovanou autodestrukční pojistku.

Ellertova akce dostávala smysl.

Jenom někdo, kdo dokázal vniknout do vědomí jiné bytosti a vydávat jí rozkazy, byl schopen zabránit takové autodestrukci.

Musel se sám stát Posbiem.

„Nevíme jestli se nám to podaří, ale musíme se o to pokusit," prolomil Rhodan všeobecné mlčení. „Ellert se okamžitě vrátí, kdyby měl potíže. Jeho život nesmí být ohrožen. THEODERICH se nesmí vzdálit příliš daleko od fragmentální lodě, aby se mohl kdykoliv vrátit."

„Vzdálenost u mě nehraje roli," věcně namítl Ellert.

Rhodan přikývl.

„Jsou však situace, kdy by ti to mohlo vadit, Ernste. Rozuměl jsi, doufám: při sebemenších problémech se vrátíš!"

Ellert neodpovídal.

Bully se zeptal:

„Ale kde tu posbiovskou loď najdeme? Objevují se vždycky když je nejméně potřebujeme, ale když je potřebujeme, tak nikde žádný nejsou..."

„Poletíme tam, kde vždycky nějaké jsou," ujišťoval ho Rhodan.

„Na Frago!"

Frago!

Tím byla vysvětlena i poslední nejasnost.

Křižník THEODERICH se chystal letět rovnou do pekel.

* * *

Před tisíci let Posbiové ukradli v Mléčné dráze bezpočet planet - alespoň se to Posbiům přičítalo - vybavili je planetárními pohony a vyštvali je do mezigalaktického prostoru. Na mnoho ukradených

planet se zapomnělo. Většinu z nich však roboti upravili a vybavili jako základny. Frago patřila k takovým základnám.

Plula dvaadevadesát světelných let daleko od M13, tedy uprostřed mezigalaktického prostoru mezi galaxiemi. Průměr této planety obnášel zhruba padesát tisíc kilometrů. Frago neměla slunce, protože ho Posbiové nepotřebovali. Díky infračidlům viděli i v úplné tmě.

Planeta sama byla v podstatě průmyslovým světem robotů. Její povrch se podobal výrůstkům fragmentálních lodí a byl zaplněn bezpočtem bizarních tvarů, jejichž účel a smysl zůstal Pozemšťanům utajen.

Frago byla chráněna celou flotilou velice nebezpečných fragmentálních lodí.

„Pane jo," vzdychl Bully a posadil se vedle Ellerta na pohovku. Gucky se ani nehnul, když se zeptal:

„Máš strach, tlouštíku?"

„My všichni máme strach," řekl Rhodan a vysvobodil Bullyho z úzkých. „A ty taky, Gucky! Jenom vychloubačný drzoun by mohl tvrdit, že nemá strach. Vynasnažíme se uvolnit jednu z fragmentálních lodí ze svazku, a pak se ji Ellert pokusí převzít. Co se stane dál, nikdo neví."

Commodore Claudrin do toho oznamoval: „Kurz správný, rychlost pět mega nadsvětla. Rychlost stoupá. Cíle může být dosaženo za sedm dní."

„Zařídil jste připravenost flotily?" zeptal se Rhodan.

„Dvě stě jednotek čeká v blízkosti Fraga na vstup do akce, pane. Přesně jak jste chtěl."

„Výborně," řekl Rhodan a obrátil se k ostatním. „To by bylo prozatím vše. Děkuji vám."

Počkal až všichni kromě Ellerta a Guckyho opustí místnost a pak se obrátil na své muže: „Kule-Tatsi, vy se nyní s Ellertem podíváte na speciální zařízení. Zkontrolujte ho. Možná, že by neuškodil pokus uvnitř lodi. Musíme si být jisti, že bylo vykonáno vše potřebné, aby akce proběhla úspěšně. Máme dva dny času. Uvnitř meziprostoru jsme zatím v bezpečí."

Kopulovitá místnost - zvaná také jako pozorovací stanice - se podobala průhledné bublině na povrchu kulovitého THEODERICHA. Nejnovější přesné přístroje z ní činily ideální výzkumnou stanici.

Šéfem observatoře byl jistý šéfastronom Zecharius. Nervózně přešlapoval z nohy na nohu a zaostřoval přitom radarový teleskop, připojený k monitoru.

„Já vám ukážu, pánové, že mám pravdu! V mezigalaktickém prostoru nejsou jenom ukradené planety anebo osamělá slunce, nýbrž celá souhvězdí. Nikdo je dosud neobjevil, protože na ně zatím nebyl čas.“

„A protože nás zatím nikdy nevzali s sebou, že?“ dodal profesor Olaf Judge, šéf Mount Palomaru.

„Přesně tak!“ vážně přitakal Zecharius.

„Co vlastně chcete dokázat?“ opatrně zjišťoval Judge, zatímco kolegové přitakávali. „Že v dosud temné propasti existují nějaká slunce? To už přece víme.“

„Mluvil jsem o souhvězdích, pane kolego. O celých hvězdokupách, o malých galaxiích!“

„Mezi naší Mléčnou dráhou a Andromedou?“ zcela otevřeně pochyboval Judge. „To je přece absurdní a směšné, ctěný pane kolego!“

Zecharius vypěnil.

„Však já vás přesvědčím, že mám pravdu!“ ukázal na monitor. „Co myslíte, že je tohleto tady?“

Všichni se zadívali na monitor, který zabíral celou jednu stěnu. V temnotě zobrazovaného prostoru nebylo vidět vůbec nic. Na opačné straně propasti se vznášely drobné obláčky, rozmazané, nejasné světelné skvrnky. Některé byly ploché jako čočky, jiné kulaté, další se podobaly ohnivým kruhům, které se zničehonic zastavily.

„Co chcete, Zechariusi?“ řekl kdosi a ukázal na zamlženou skvrnu. „To jsou galaxie, docela jistě. Dva nebo deset milionů světelných let daleko. Naproti, ta jasná protáhlá skvrna, je Andromeda, tu známe ze školy. Ale ostatní skvrny?“

Zecharius se ovládl. Jenom zrudl.

„Podívejte se sem, ta světlá skvrna!" ukázal na téměř kulatou skvrnku. „Myslíte si, že je to miliony světelných let vzdálená Mléčná dráha? Mýlíte se! Vsadím se, že se mýlíte!"

„Chcete se sázet? Ale jako poznáme kdo vyhrál, když nemůžeme nic dokázat?"

„Zapomínáte, že máme precizní přístroje," uraženě opáčil Zecharius. „Podívejte se sem, na astrální měřítko vzdáleností. Pomocí něj vám dokážu své tvrzení. Jeho princip je podobný jako u zaměřovačích přístrojů. Hned to názorně předvedu."

„Kdo nám zaručí, že nešvindlujete?"

Zecharius zpražil nedůvěřivce jedovatým pohledem, pak se otočil k astrálnímu měřítku a chvíli s ním pracoval. Nakonec zvedl hlavu a vítězoslavně konstatoval:

„Dvaosmdesát tisíc! Objekt, který je tak daleko a přitom tak jasně září, nemůže být jenom jednotlivým sluncem. Podle mého odhadu jsou to dva nebo tři tisíce sluncí!"

Kdosi nahlas zaprotestoval, ale Zecharius si klidně ukládal data. Pak se na pár vteřin zarazil, naslouchal vzrušené debatě kolegů, naklonil hlavu a zeptal se:

„Bude mít někdo něco proti, když té hvězdokupě dáme jméno Zecharius-1?"

* * *

Po sedmi dnech letu THEODERICH vystoupil z poloprostoru. Planeta Frago se musela nacházet nablízku, pokud všechny propočty souhlasily. Technici seděli před monitory jako na trní a napjatě čekali na okamžik, ve kterém by se mělo objevit Frago. Pouhým okem by tuto planetu sotva spatřili, ale přístrojům uniknout nemohla.

Ale nezáleželo jen na Fragu.

Dole v nákladním prostoru se Ernst Ellert položil na připravenou postel. Rhodan a několik mutantů setrvali u něj, kromě toho několik lékařů, Aras Kule-Tats a specialisté.

Obrazovky udržovaly spojení s velínem, pozorovací kopulí a zaměřovači centrálou.

„Mají Frago!" vzrušeně zapištěl Gucky a ukázal na jeden z monitorů. „Brzy tam budeme!"

Gucky stál vedle Iltu, své maličké družky, která nyní už prováděla všechny akce s ním a ovládala myšobí telepatické schopnosti stejně dobře jako on. Dohnala ho už i v telekinezi a teleportaci. Oba tvořili vynikající tým, přestože se velice často hádali.

Rhodan kývl na Ellerta.

„Ty víš, co máš dělat. Bude záležet na tom, abys převzal plazmatického velitele lodi. Uprchneme dostatečně rychle. Podle chování fragmentální lodi poznáš, zda máš nebo nemáš úspěch - pokud s tebou nenavážeme spojení."

„Já se určitě ozvu," sliboval Ellert a položil se. Zavřel oči. „Vy jenom hlídejte moje tělo. Nerad bych ho ztratil, i když ho lze nahradit snáze než duši."

Rhodan na něj kývl aby ho uklidnil, ale sám klidný nebyl...

Z velínu se ozval Jefe Claudrin.

„Zaměřily nás čtyři posbiové lodě, pane. Útočí na nás. Vaše rozkazy?"

„Prchat ve směru k Mléčné dráze. Prchat velice rychle, ale tak rychle, abychom mohli být sledováni - stejně rychle, aby nás jejich zbraně neohrožily. Zbytek jak bylo domluveno. Jasně?"

„V pořádku, pane."

Rhodan se sklonil k Ellertovi.

„Pokusíme se o to teď, Ellerte. Ty víš jak na to. Jakmile se ti podaří ovládnout plazmatický mozek lodi, změň její kurz a přikaz transici k Mléčné dráze. Tam vyčkej ve volném prostoru, dokud tě nezaměříme. Možná, že bys mohl vyslat naváděcí signály. Je to jasné?"

Ellert mlčky přitakal.

Bylo vidět, že se soustředil. Ostatní tiše vyčkávali. Myšobové Gucky a Iltu se drželi za packy. I oni se maximálně soustředili. Telepaticky sřezili Ellertovy myšlenky.

Rhodan se zahleděl do přítelovy tváře.

Nyní vypadal klidně, ale pořád ještě projevoval známky života.

Kule-Tats přistoupil k Rhodanovi.

„Jeho duše už opustila tělo," zašeptal. „Tělo ztuhlo."

„Už je naproti na lodi," řekl Gucky. „Sleduju ho, ale kontakt je slabej. Ztratím ho, až se z něj stane Posbi."

„Poloha?" zeptal se Rhodan velitele lodi.

Claudrin odpovídal strohými větami.

„Díky," řekl nakonec Rhodan a znovu shlédl na Ellerta.

Dosud klidné tělo se rozechvělo, třásla se jako by parapoler cítil nevědomou bolest. Jednou dokonce otevřel oči a prázdně se podíval na Rhodana. Pak je zase zavřel. Levou ruku Ellert zatnul v pěst. Skrčil kolena a pak se zase natáhl.

„Něco se děje a je to hrůza," zašeptal Rhodan ke Kule-Tatsovi, který stál mlčky vedle něj. „Obávám se, že jsme to přehnali..."

„Bude těžké přelstít Posbie," odvětil Aras. „Ale musíme mít trpělivost."

Claudrin se znovu ozval: „Přední fragmentální loď lehce uhnula z kurzu, pane. Zbývající tři nás pronásledují."

„Odstup?"

„Tři světelné minuty, pane."

„Odstup udržovat, Claudrine."

Rhodan se sklonil k Ellertovi a položil mu dlaň na čelo. Bylo chladné a tvrdé jako kámen. Pak se však parapoler znovu prohnul, vytřeštil oči a podíval se na Rhodana.

Z pevně sevřených úst vyšly hlásky, sotva srozumitelné a váhavé. Ale bylo jim rozumět:

„Měl jsem kontakt, Perry..., těžké..., brání se." Tělo se zachvělo. „Šest plazmatických mozků ve spojové centrále... Zkusím to... Navazuju parapsychický kontakt... Znovu se ohlásím, až budu moct..."

Tělo kleslo zpátky do polštářů. Oči se zavřely a končetiny ztuhly. Z vědeckého hlediska Ernst Ellert právě zemřel.

Přístroje se zastavily na nejnižších hodnotách.

Rhodan se probral ze zamyšlení a otočil se ke Guckymu: „Máš spojení?"

„Hodně mizerný. Útržky myšlenek, který svědčí o hrozný námaze. Bolesti a trápení. Trochu strach - ale nevím, jestli to je Ellertův strach, nebo strach Posbiů."

„Ihned se ohlas, pokud by se něco změnilo.“
Gucky přikývl a znovu se soustředil.

* * *

Bylo to stejné jako vždycky.

Ernst Ellert viděl Rhodana, Kule-Tatse i všechny ostatní jak mu postupně mizejí před očima. Pak se uvolnil ze svého těla a vznesl se. Bez problémů pronikl kovovými stěnami lodi a octl se ve volném prostoru. Daleko za THEODERICHEM pluly čtyři slabé světelné body. Pronásledovatelé.

Soustředil se na ně - a už byl u nich.

Kdyby se soustředil na Andromedu, stejně rychle by se dostal i k této cizí, neznámé galaxii.

Fragmentální loď, která plula v čele, mu připadala pro jeho úmysl nejvhodnější. Bez větší námahy pronikl na její palubu a neviditelný se vznášel dlouhými chodbami. Potkával se s nic netušícími roboty, kteří se věnovali své činnosti, až nakonec dorazil do řídicí centrály.

Nežetelně zachytil mentální frekvence plazmatických mozků. Byly to slabé, zmatené impulzy. Velitel Posbiů jako by je přímo cítil.

Ellert jednal bleskurychle, aby pro sebe využil moment překvapení.

Centrální mozek sestával ze šesti jednotlivých, ale navzájem propojených plazmatických mozkových bloků, ukrytých pod kovovými kopulemi se stěnou o tloušťce deseti centimetrů. To však nebyla žádná překážka.

Horší bylo proniknout do mozku samotného.

Cítil nečekaný odpor. Posbiovský velitel se bránil. Ellert věděl, že jeho odpor časem zvládne a ubrání se mu, ale netušil jak dlouho to vydrží. Bylo i docela dobře možné, že už po vteřinách nebo minutách bude z Posbie „vyhozen“.

Po krátkém vcítění se stáhl zpátky a vracel se do THEODERICHA, aby informoval Rhodana. Pak zaútočil veškerou svou silou.

Jeho soustředěná koncentrace odrazila impulzy plazmatického

mozku. Jedním rázem se mu podařilo vyřadit velitele z boje, tím však ještě zdaleka nebylo po nebezpečí. Na rozdíl od jiných mozků se tento nechoval pasivně, nýbrž se silou pokoušel získat zpět svou mentální pozici.

V plazmatickém mozku došlo k boji.

A tak se stalo, že Ellert věnoval svému vlastnímu úkolu pouze polovinu svého Já, zatímco zbytek se zabýval zadržováním robotského velitele.

Začínal se z něj stávat Posbi.

Jeho rozkazy byly poslušně vykonávány a fragmentální loď opatrně měnila kurz, uhýbala z linie pronásledování. Trvalo však ještě dalších deset minut, než se Ellertovi podařilo utlumit odpor protivníka, aby se přestal bránit.

Další hodinu věnoval studiu robotské posádky. Zkoumal Posbie.

Dokázal přitom zjistit pouze povrchní věci, ale byly natolik neuvěřitelné a zvláštní, že přitom málem zapomněl na svůj původní úkol. Posbiové byli bez vzpomínek. Znali jen svou práci, svého velitele a povinnost autodestrukce v případě ohrožení.

Ellert zjišťoval rozdíly plazmatického mozku od obvyklého druhu mozku: plazmatický mozek měl buňky, které nejednaly v závislosti na ostatních buňkách, nýbrž samostatně! Ellertovo vědomí se tudíž muselo miliónonásobně rozčlenit, aby ovládlo plazmatického velitele.

Znamenalo to vypětí, které se nedalo vydržet dlouho.

Jeho první rozhodující rozkaz sel k řídícím automatům.

„Transici ve směru ke Galaxii připravit!”

Určené kontrolní orgány se daly do práce. Byl propočten transitní bod. Ellert si uvědomoval Rhodanovy rozkazy. Měl letět k okraji Mléčné dráhy. Že ho tam najdou. Naváděcí signál?

„Přerušovaná transice až k okraji před námi ležící galaxie!”

Ellert se přesvědčoval, že je pánem situace. Plazmatický mozek se už nebránil. Rozkazy byly promptně vyřizovány. Ellert se stal velitelem fragmentální lodi.

* * *

Rhodan se lekl, když Jefe Claudrin podával hlášení, přestože je všichni čekali: „Lod' v čele roje zrychlila a přešla do transice. Vaše rozkazy?"

Nemělo smysl letět k ostatním lodím Posbiů. První stupeň akce byl uskutečněn.

„Kurz Arkon - nejvyšší zrychlení - doprovodná flotila necht' nás následuje."

Claudrin potvrdil příjem.

O pár vteřin později se pronásledovatelé beznadějně propadli do temnot vesmíru a ztratili se. Začal dlouhý zpáteční let.

Zároveň však začaly pracovat zaměřovači přístroje Mléčné dráhy, aby hledaly ztracenou fragmentální lod'. Nikdo nevěděl, jestli Ellert dokáže odvysílat naváděcí signály. Transice Posbiů nemohly být zachyceny strukturálními zaměřovači, takže se jednalo o hru na náhodu.

„Někam k okraji Mléčné dráhy v blízkosti M13," řekl Rhodan.

* * *

Rhodan se několik hodin prospal, a pak se vrátil ke Kule-Tatsovi a k Ellertovu tělu. Vyděsil se, když spatřil parapolerův obličej. Oči byly hluboko propadlé, ústa sevřená a prsty levé ruky sevřené v křeči.

Kule-Tats taky vypadal bledě a unaveně. Bezradně pokrčil rameny, když se na něj Rhodan obrátil.

„Nevím co to je. Věděli jsme, že Ellertovo tělo může zemřít - alespoň dočasně. Ovšem nyní nastává mrtvolné ztuhnutí, proti kterému nic nezmůžeme. Nevím co máme dělat, neumím si poradit. Přístroje fungují, ale..."

„Ellert také funguje!" zdůraznil Rhodan, ale neznělo to nijak přesvědčivě. „Jeho nepřítomnost nemůže mít nic společného s tímhletem. Byl často pryč celé měsíce, aniž by se stav jeho těla změnil. Ale teď, po několika hodinách..."

Vstoupil Bully.

„Co je?" lekl se. „Jak je to možný? Přístroje přece fungují... Že by za to mohli Posbiové?"

„Možná," odpověděl Rhodan.

„Tentokrát Ellert zemře?"

„To nikdo neví," odvětil Kule-Tats.

Hyperspojová centrála Arkonu hlásila, že zatím nebyla objevena pozice hledané fragmentální lodi. Rhodan s tím však počítal. Uvědomoval si, že pokud Ellert nevyšle naváděcí signály, mohou jeho loď hledat třeba i celé týdny.

„Věřím tomu," řekl, „že Ellert bude směřovat svou loď co nejbliž k cílové oblasti. Myslím, že ji pak objevíme někde u Arkonu."

„Na co nám jsou dohady?" bránil se Bully. „Proč nám nepomůžou telepati? Proč se nepokusej najít Ellerta? Zkoušej to vůbec?"

Všudypřítomný Gucky zaprskal.

„Myslíš, že spíme? Marshall už měl kontakt s Ellertem, ale jenom na chvilku. To bylo před první transicí. Iltu to dokázala na pár vteřin. To bylo všechno. Zatím..."

Rhodan chtěl něco říct, ale ozval se interkom.

Zmáčkl tlačítko a na monitoru se objevila vážná tvář velitele lodi Claudrina.

„Pane, mám tady hlášení z centrály na Arkonu. Mám ho přečíst, nebo...?"

„Přečíst!"

Claudrin četl: „Pro THEODERICH od křižníku HEIDELBERG! Zaměřovači přístroje objevily stojící fragmentální loď. Žádná reakce na vysílání. Mohlo by se jednat o hledanou loď. Stanoviště předáváme v souřadnicích... Prosím o instrukce. Velitel Prescott."

„Konečně!" s úlevou zvolal Bully.

Rhodan zůstal chladný.

„Oznamte centrále na Arkonu, aby všichni čekali, dokud nedorazí THEODERICH. Fragmentální loď obklíčit a nedovolit jí odlet."

Claudrin potvrdil a vypnul spojení.

„No vida!" řekl kdosi.

* * *

Obrovitá kostka se vznášela v prostoru. Bizarní nárůstky na jejím povrchu připomínaly futuristické plastiky. Kostka nebyla chráněna žádným energetickým polem. Žádné z jejích děl nevystřelilo.

Velitel Jefe Claudrin zíral na úžasnou konstrukci cizí lodi. Vlajková loď byla vzdálena půl světelné vteřiny a Rhodan přikázal, aby se k lodi Posbiů pomaličku přibližovali. Ve větší vzdálenosti číhala připravená spojená flotila.

„Kdyby to tam Ellert neměl pod kontrolou, určitě už by na nás začali střílet," ujišťoval Rhodan své druhy. „Ale nesmíme podniknout nic dřív, dokud nebudeme mít jistotu. Bully, buď se svou jednotkou připraven. Ale máš jenom úkol shromáždit techniky a mutanty u východu. Ty sám zůstaneš na palubě THEODERICHA."

„Perry, nemyslíš, že moc pospícháme? Já bych ty lidi na palubu lodi Posbiů tak nehnal! Třeba je to léčka."

„Počkáme, dokud nebudeme mít jistotu," ujišťoval ho Rhodan. „Jakmile se Ellert ozve, dáme se do toho."

Prerušil řeč, když zabzučel interkom. Hlásil se Kule-Tats.

„Pane Rhodane, Ellertovo tělo mi dělá vážné problémy. Už je skoro celé poseté modrými a červenými skvrnami. Krev se rozkládá. I kdyby se teď vrátil, už ho nezachráníme."

Rhodanem to otrásl.

„Je u vás Gucky?"

„Pokouší se s Iltu a Marshallem najít Ellerta. Počkejte, jen se zeptám... Nic, vůbec nic! Gucky tvrdí, že Ellert nemá čas se nám ozvat. Má co dělat, aby udržel plazmatický mozek v šachu."

„Jistě," zamyšleně přikývl Rhodan. „Dejte mi vědět, kdyby došlo ke změnám. A ještě něco: Pošlete telepaty za komandem, které čeká u východu. Nechte si u sebe jenom Iltu. Ať s námi udržuje spojení."

Bully si odkašlal.

„Dobře... Jdu se o to postarat. Kdy přijdeš ty?"

„Jakmile budeme dostatečně blízko."

Bully opustil velín. Claudrin se díval za ním.

„Zdá se, že není ve své kůži. Myslím, že by nejradši šel také."

„Může být rád, že zůstane tady," odpověděl Rhodan.

Uplynula další hodina. Bully se vrátil a hlásil připravenost komanda. Rhodan se zahleděl na monitory a spatřil tendr. Připomínal rozlehlou plošinu bez výstupků. Jen vpředu měl kupolovitou nástavbu s velínem. Tendr plul v blízkosti THEODERICHA.

Fragmentální loď byla ještě pět tisíc kilometrů daleko, když se znovu ozval Kule-Tats.

„Pane Rhodane - Ellert se pohybuje. Pojd'te prosím sem!"

Rhodan se na okamžik zarazil, pak kývl na Claudrina a zmizel na chodbě. Skočil do antigravu a snesl se dolů. Dvě minuty po alarmující zprávě vstupoval do laboratoře.

Araský biolog ukázal na Ellertovo tělo a řekl: „Je mrtvý, ale hýbe se. Něco říká - modrými, mrtvými rty. Ale nerozumím mu, pane Rhodane."

Rhodan se zahleděl na Ellerta.

Málem by ho nepoznal. Jeho tvář připomínala mumii, ale přesto se pohybovala. Hrudník se zvedal a klesal. Pravá ruka ležela klidně po boku, ale levačka se zvedla zatnutá v pěst. Nohy se pohnuly a pak se Ellert posadil.

„Já to nechápu," zaúpěl Kule-Tats. Otočil se k myšobce: „Máš kontakt, Iltu?"

Zavrtěla hlavou.

„Jakkoli to zní neuvěřitelně, Ellert nemyslí. Pohybuje se, ale nemá myslící mozek. Funguje jako robot. Tělo se nehýbe díky nervové soustavě, nýbrž díky mechanismu, jehož princip nechápu. Nedokážu s Ellertem navázat kontakt."

Rhodan bezděčně ustoupil o krok. Díval se na Ellertovo tělo a uvědomoval si, že se do něj Ellert už nikdy nevrátí. Toto tělo se postupně rozkládalo. Za několik dní bude muset být pohřbeno.

„Co si o tom myslíte, Kule-Tatsi, rychle!"

„Dobrá," vyhrkl vědec. „Van Moders se stejně jako já zabýval strukturou plazmatické hmoty..."

„Rychleji!" zvolal Rhodan, protože Ellertovo tělo už mířilo ke dveřím.

„Došlo k výměně!" shrnul Aras své domněnky. „Ellert se stal Posbiem a část plazmatického mozku převzala jeho tělo!"

„To je šílené!" vykřikl Rhodan a otočil se za tělem, které vyšlo na chodbu a jako by něco hledalo.

Lékaři chytili tělo za paže a drželi jej. Ellert se nebránil, ale zdálo se, že má obrovskou sílu. Kráčel dál. Nikdo ho nedokázal zastavit.

Rhodan skočil k nejbližšímu interkomu a zavolal Claudrinovi: „Poslouchejte, commodore! Ellert se nám vymkl z kontroly. Kdo ho potká, ten se vyděsí. Víte co máte pak dělat?"

„Ano, pane!"

„Dobrá," řekl Rhodan a vypnul spojení. „Kule-Tatsi, musíte se pokusit dostat Ellerta zpátky na lůžko. Musí se tak stát dřív, než vyrazím s komandem na palubu lodi Posbiů."

„Nemyslíte že to pro vás bude nebezpečné - právě teď?"

„Každá vteřina má cenu zlata. Nemůžeme déle čekat."

Aras vydal instrukce. Ellert byl obklíčen, muži k němu dobrosrdečně promlouvali a pomalu se jim dařilo, že se vrátil do laboratoře.

Ale teprve když si opět lehl, Rhodanovi se ulevilo. Neviděl rád, když se mu po palubě proháněla mrtvola.

„Přivázat!" rozkázal. Pak se otočil k Iltu: „Teď bude hodně záležet na tobě. Máš kontakt s Guckym?"

„Čeká s ostatními u východu."

„Dobrá, udržuj nadále spojení. I se mnou. Pokusíme se zabrat posbiovskou loď. Kdyby se něco nepodařilo, informuj Claudrina. Můžu se na tebe spolehnout?"

„Jako na Guckyho!" vycenila Iltu hlodák.

* * *

Zpočátku vše probíhalo hladce.

Teleporter Ras Čubaj skočil sám na cizí loď, zatímco ostatní muži jednotky čekali dál u výstupu z lodi. THEODERICH se zastavil přímo u fragmentální lodi.

Vnější brána se otevřela. Všichni měli na sobě skafandry. Gucky udržoval spojení s Rasem Čubajem.

„Materializuje," oznamoval suše. V helmových vysílačkách

mužů zněl jeho hlas poněkud zkresleně. Rhodan držel ruku na pažbě ručního paprskometu. Všichni byli ozbrojeni. „Je tam pár robotů, ale neútočí na něj. Ignorujou ho. Ras má pocit, že poslouchají rozkaz. Jde k hlavnímu východu, který se nachází přímo proti nám. Nedělá nic, ale brány se před ním otevírají samy, jako by mu někdo chtěl pomoci. Už je ve výstupu.“

Rhodan napjatě hleděl k fragmentální lodi. Obrisy brány vstupu se pohnuly.

Vzdálenost nečinila ani padesát metrů.

„Jdeme!“ rozkázal Rhodan a odrazil se. Gucky a muži ho následovali bez zaváhání. Odrazili se, vznesli se nad propast vesmíru a zanedlouho jeden za druhým přistávali v protějším vchodu.

Čekal tam na ně Ras Čubaj. „Vypadá to, že Ellert drží pod kontrolou celou loď. Nikdo neútočí. Kdybychom aspoň věděli, co s ním je...“

„Má dost práce s tím, aby držel plazmu v šachu,“ odvětil Rhodan. „Nesmíme ztrácet čas... Volám tendr, slyšíte mě?“

„Tady tendr! Technická jednotka připravena, pane.“

„Připlujte blíž a vypusťte muže!“

Rhodan vsadil vše na jednu kartu. Pokud by Ellert nyní prohrál, byli by v pasti. Nepřátelští roboti by nezaváhali a pozabíjeli by je.

Rhodan se obrátil k jednomu z mužů.

„Majore Nacro, vy jste zbrojní specialista. Znáte svůj úkol.“

Slide Nacro mlčky přitakal. Pevně sevřel rty.

Chodby fragmentální lodi byly jako po vymření. Poprvé v dějinách války mezi humanoidy a posbiovskými roboty vstupovali lidé na zcela klidnou loď Posbiů, aniž by byli napadeni.

„Tudy?“ řekl Slide Nacro a zabočil. „Zbrojní kopule nemohou být daleko.“

Rhodan se opět spojil s velitelem tendru.

„Buďte připraveni. Technici ať jsou k dispozici!“

„Čekají na váš rozkaz, pane!“

Rhodan věděl, že až dorazí na místo, bude muset vše proběhnout velice rychle. Nezůstávalo mnoho času. Transformační děla musela být vyříznuta z ukotvení a odnesena na tendr.

Major Nacro se zastavil.

„Támhle vpředu," řekl a ukázal na mohutný blok. „To jsou generátory paprskometu. Na nich záleží."

„Žádný východ z lodi?"

„Ne. Transformační paprskomet se ovládá z velínu. Budeme muset rozříznout plášť lodi."

Rhodan se znovu spojil s tendrem a oznámil své stanoviště. Pak poručil zahájit bleskovou akci.

Oni sami to nemohli vidět, ale Jefe Claudrin sledoval na monitorech THEODERICH jak se z tendru vznesly maličké body, přistály na určitém místě fragmentální lodi a začaly tavit její povrch.

Rhodan se lekl, když se Gucky dotkl jeho lokte.

„Ellert," zašeptal myšob. „Hlásí se. Mám slabej kontakt, ale rozumím mu."

„Nač myslíš? Vysílá impulzy?"

„Musí být ve velínu, Perry. Jdeme za ním?"

Rhodan se obrátil: „Majore Nacro, převezměte tady velení. Jakmile vymontujete jedno dělo, hned se pusťte do dalšího. Zůstáváme ve spojení. Jasně?"

„V pořádku, pane. Zvládneme to."

Rhodan se usmál, vzal Guckyho za packu a vyšli na chodbu. „Skočíme, to nám ušetří čas."

Myšob kývl, soustředil se a společně s Rhodanem dematerializoval, aby se v mžiku zhmotnili ve velínu fragmentálního křižníku. Neukázal se tam ani jediný robot. Mlčky tam stálo šest kopulí s plazmou.

„Tady jsou Ellertovy myšlenkové impulzy silnější," zapištěl Gucky. „Chce nám něco říct."

„Díky bohu..."

Gucky se soustředil, trochu se naklonil a naslouchal. Rhodan ho nerušil. Po chvíli se myšob napřímil.

„Ellert má potíže. Tvrdí, že už to dlouho nevydrží. Nejdříve se ho plazma chtěla zbavit, pak mu dala pokoj. Ale teď už má zase problémy..."

Zmlkl a znovu naslouchal.

Mezitím se ozval major Slide Nacro: „První paprskomet je demontován. Už je odvážen na tendr. Šlo to dobře."

„Díky, Nacro," odpověděl Rhodan. „Pokračujte, ale hodně spěchejte. Nemáme času nazbyt."

Gucky počkal, až Rhodan domluví.

„Ellert tvrdí, že jeho vědomí bylo přinuceno se miliónnásobně rozštěpit a že teď prej paralyzovanéj plazmatickej mozek začíná každou jednotlivou část vědomí nasávat."

„Nasávat?" vylekal se Rhodan. „Zeptej se Ellerta, pokud to půjde, kolik máme času."

„Tvrdí, že už moc ne. Brzy ztratí kontrolu nad mozkiem a kdo ví, co se stane. Dokonce se mu už nepodaří uvolnit se z plazmatickýho vědomí."

Rhodan zatnul zuby. Dostal o Ellerta strach.

Vyrušilo ho hlášení Slide Nacreho: „Pane, vymontovali jsme už i druhé dělo. Vaše rozkazy?"

„Jednotka ať se okamžitě vrátí! Tendr nabere směr Země. Vy se s našimi lidmi vydejte za námi sem do velínu. Musíme zničit robotského velitele dřív, než se Ellertovi něco stane."

Gucky zavrtěl hlavou. „Ellertovy myšlenkový impulzy slábnou a jsou čím dál zmatenější. Co chceš dělat?"

Rhodan sám nevěděl.

„Ellert strašně trpí," tvrdil myšob. „Možná, kdyby tady byl Marshall..."

Dorazí každou chvíli s ostatními," uklidňoval ho Rhodan. „Vysvobodíme Ellerta... A pak nepotrvá dlouho a Posbiové ucítí na vlastní kůži sílu své největší zbraně! Zaženeme je tam, kam patří!"

* * *

Commodore Jefe Claudrin se mučil netrpělivostí. Podle jeho názoru byla akce zdárně ukončena, tak proč se Rhodan nevracel?

Proč se zbytečně vydával všanc nebezpečí? Ellert přece najde cestu zpátky - copak to už tolikrát nedokázal? Vzdálenost pro něj nic neznamená.

A pak se to stalo.

Spojení bylo přerušeno.

Lod' Posbiů se zahalila do relativního pole, které bylo pro zbraně

Pozemšťanů prakticky neproniknutelné. Iltu ztratila telepatický kontakt s Guckym a Marshalllem.

Vteřinu nato fragmentální loď zmizela.

* * *

Bully vyjeveně zíral na prázdné monitory.

„Kde..., kde je... ta krabice? Kde je?”

„Nevím,” odpovídal Claudrin. „Nevím, pane Bulle. Jak bych to mohl vědět... Je jenom jediné vysvětlení: Ellert ztratil vládu nad lodí a Posbiové se jí znovu zmocnili. Okamžitě unesli Rhodana a jeho muže. A my je teď musíme najít!”

„Najít? Ale kde?!”

„Poletíme k Fragu. Budeme tam čekat. To je jediná rozumná možnost...”

Bully souhlasil. Claudrin pak vydal rozkaz spojené flotile, aby je následovala. Chvilí nato se vraceli do propasti mezigalaktického prostoru.

* * *

Gucky byl zaskočen.

„Ellert mlčí,” zašeptal. Marshall přitakal. „Stáhl se, anebo...”

„Ještě nic nevíme,” řekl Rhodan. „Nejdůležitější je, aby Ellert udržel kontrolu nad plazmatickým mozkiem lodi. Možná bychom se měli vrátit na THEODERICH.”

Major Nacro stál u dveří, takže jako první vykřikl: „Posbiové! Jdou sem! Bojují roboti!”

Rhodanem to trhlo, přelétl pohledem kopule, jako by od nich čekal nějaké vysvětlení. Pak se zeptal Guckyho: „Co je s Ellertem?”

„Nemám kontakt. Zato impulzy Posbiů. Jsou pořád silnější, ale nerozumím jim.”

Rhodan zbledl.

„Pokud Posbiové setřásli Ellertovu kontrolu, jsme ztraceni. Nemáme žádné individuální absorbéry. Roboti v nás hned poznají organické bytosti a tím pádem nepřátele. Musíme zpátky na

THEODERICH. Marshalle, skočte s Guckym jako první..."

Rozzářily se monitory.

Gucky vykřikl: „Iltu...! Ztratil jsem kontakt s Iltu!"

Marshall popleteně přitakal.

Rhodan zavolal vysílačkou Claudrina, ale nikdo neodpovídal.

Major Slice Nacro zvolal: „Ochranný štít! Posbiové zapnuli svůj ochranný štít! Už nemůžeme opustit loď!"

Ale proč?

Ellert ztratil vládu nad lodí?

A pak najednou THEODERICH zmizel z obrazovek.

Rhodan pochopil.

„Posbiové přemohli Ellerta. Fragmentální loď přešla do transice. Nic jsme necítili... Obávám se, že nás zase jednou přelstili. Mohou si nás teď dopravit kam budou chtít."

Nikdo mu neodpovídal.

Jenom Nacro dodal: „Jdou sem -jsou to nejméně čtyři roboti."

Rhodan přikývl. „Je dobré, že aspoň velitel lodi není ozbrojen. Dobrá, takže přivítáme jeho vojáky odpovídajícím způsobem. Tak snadno nás nedostanou."

„Proč by nás měli chtít zabít?" zeptal se jeden z vědců. „Já bych takové zajatce jako jsme my vzal s sebou, abych si je mohl někde v klidu analyzovat."

„Posbiové mají svou vlastní logiku," poučoval ho Rhodan. „Člověk nikdy neví, jak se zachovají. Možná že jim postačí, když nás dostanou živé."

Nacro pozvedl paprskomet a namířil na chodbu.

„Mám...?"

„Vyřídíte je dřív, než budou příliš blízko," řekl mu Rhodan.

Stříleli rychle a přesně. Energetické zbraně Pozemšťanů zasáhly roboty do nejcitlivějších míst. Během několika vteřin se rozplynuli nebo roztavili.

„Ellert se znovu hlásí!" zvolal Gucky z kouta. „Cítí bolest. Jak může cítit bolest, když nemá tělo?"

Rhodan neměl čas o jeho otázce přemýšlet. Kromě toho by asi nenašel odpověď.

„Musíme zavřít dveře," radil. Ale to nebylo snadné. Dveře do

velínu se nezavíraly žádným ručně ovladatelným mechanismem. „Gucky! Zkus to říct Ellertovi!”

Myšob zavrtěl hlavou.

„To je vyloučený! Ellert má svejch starostí dost. Brání se útokům miliónů buněk, který ho chtěj nasát... Pokud by se málo soustředil, je ztracenej.”

Rhodan tam strnule stál s paprskometem v ruce.

„Dobrá, tak se pokusíme probojovat k některému z výstupů z lodi. Nejlepší k tomu hlavnímu. Tam jsou monitory, které nás spojí s velínem. Možná se nám před přistáním podaří uniknout. Pokud ta loď letí k Fragu, můžeme počítat s pomocí. Jefe Claudrin není hlupák.”

* * *

Pronikli až k antigravu, aniž by jim cestou někdo bránil v postupu. Stejně snadno se dostali až k hlavnímu východu z lodi. Ten se dal ovládat ručně, takže se brzy octli v komoře.

Rhodan si oddechl.

„Tady jsme v relativním bezpečí,” řekl a ukázal na monitory na stěně. „Vidíme do velínu. Kdyby se tam něco změnilo, neujde nám to. Mimochodem proběhla další transice. Mléčná dráha se ještě víc vzdálila. Myslím, že naše domněnka souhlasí. Pohybujeme se ve směru k Fragu. To je dobře. Doufám jen, že Claudrin a flotila tam budou dřív než my.”

„Ellerta už zase vůbec nemám,” hlásil Gucky.

„Myslíš že ví, kde jsme?” zeptal se Rhodan.

Gucky neodpověděl hned. Upravil si helmu a pak teprve řekl: „Snad. Ale neumím to zjistit.”

* * *

Spojená flotila Země, Arkonu a Akonu se v lineárním letu řítila ven z Galaxie k Fragu. Commodore Jefe Claudrin a Reginald Bull si dopřáli několik hodin neklidného spánku.

Pak se sešli ve velínu s ostatními důstojníky THEODERICHA,

aby si promluvili o situaci. Bully neobvykle vážně a zdrženlivě řekl: „Jsme teď odkázáni sami na sebe a musíme jednat. Každý zaváhání může znamenat pro Perryho a ostatní katastrofu. Na druhou stranu nesmíme nic uspěchat. Dá se čekat, že Posbiové vezou své zajatce na Frago. Pokud ale fragmentální loď dostala nějaký jiný rozkaz, jsme v háji.“

„Nikdo neví, kolik mají základen a kde...”

„Správně, poručíku. Ale Frago známe a ta loď pochází z Fraga. Pravděpodobnost, že se tam vrátí, je vysoká.“

„Dobře, ale co uděláme, pokud se tam ten Posbi objeví? Přece na něj nemůžeme zaútočit?”

„Důležitý je najít stopu. Pevně věřím, že Ellert znovu převezme vládu nad lodí, a i kdyby to mělo být jen na pár vteřin - vypne relativní ochranný štít a my vysvobodíme naše muže.“

Jefe Claudrin si rozpačitě odkašlal.

„Zní to zatraceně jednoduše,” okomentoval Bullyho plán. „Ale zkusíme to. Doufáme, že budeme rychlejší než Posbiové.“

Zabzučel interkom. Claudrin to vzal.

„To je Kule-Tats,” oznamoval. „Ano, co se děje?”

Aras se tvářil ustaraně.

„Co mám udělat s Ellertovým tělem, commodore? Už se rozkládá. Sice se to za posledních pár hodin zastavilo, ale stejně...”

„Proces rozkladu se zastavil?”

„Ano, ale...”

„Nevidím žádný nebezpečí,” ozval se Bully. „Ellertovo tělo se dostane pod aktivátor buněk. Dejte ho do chladu, aby to nepokračovalo. Rozuměl jste?”

„Jak myslíte,” rezignovaně odpověděl Aras. „Vy nesete zodpovědnost, ne já.”

Monitor zhasl.

Důstojníci odcházeli z velínu, aby zaujali svá stanoviště.

Netrvalo dlouho a od zaměřovačů přišlo hlášení: „Frago, pánové! Při momentální rychlosti u něj budeme za tři hodiny.”

* * *

„Tohle byla už šestá transice," řekl major Slide Nacro a ukázal na monitory. „Ale jak poznáme, že letíme k Fragu?"

„Podle velikosti Mléčné dráhy," odpověděl Rhodan. Seděl na nějakých kovových deskách, jejichž účel jim nebyl znám. „Odhaduji, že další transice už nás přenese k Fragu."

John Marshall deprimovaně řekl: „To není moc příjemné. Jakmile se dostaneme na Frago pod ochranný štít planety, už odtud nevyvážneme."

„Ale Frago je naší jedinou šancí," odporoval mu Rhodan. „THEODERICH je rychlejší než tahle loď. Věřím, že tam na nás čeká."

„Posbiové taky."

Rhodan káravě pohlédl na telepata.

„Přesně to bych si přál. Budou se zajímat hlavně o nás a přilétající flotily si hned nevšimnou. Kromě toho musíme zbytek trasy uletět podsvětelnou rychlostí, a to by nám mělo dát další šanci."

„Třeba půjde jenom o minuty," řekl Ras Čubaj.

„Taková minuta někdy trvá celou věčnost," řekl Rhodan a jemně strčil do Guckyho. „Měli bychom se ještě podívat do velínu. Možná nás Ellert uvidí. Možná se nám ozve."

„Pokud Ellert vidí, pak vidí po celý lodi," namítal Gucky. „Bojím se, že plazmatickej mozek je silnější než on."

„Ale Ellert přece nemůže jen tak zmizet!"

Gucky pohlédl na Rhodana.

„To teda může. Bohužel. Zmizí jako by ho sežrala masožravá rostlina."

„Přece nejde jen tak nasát lidskou duši. Duše není hmota, Gucky."

Myšob ale trval na svém.

„Ellertova duše není hmotná, to je fakt. Tady ale bojuje duše proti duši a plazma je holt silnější."

„Ne však definitivně," odvětil Rhodan. „Ellert si odpočine a zasáhne až v rozhodujícím okamžiku."

„To je naše jediná naděje," vážně souhlasil Slide Nacro a dodal: „Na Zemi brzy dostanou transformační děla a pomstí nás."

Gucky ho zpražil přísným pohledem. „Mně žádná pomsta

nepomůže. Ani vám ne. Musíme si pomoci sami. To jediný se mi líbí. Žádná pomsta, Nacro."

Ponořili se do svých úvah. Trvalo další hodinu, než došlo k transici. Pak se před nimi vynořila hrozivě vypadající planeta.

Frago!

Jeden z techniků ukázal na rudě zářící kouli; „Jak to, že ji vidíme? Copak není za ochranným štítem a v temnotě?"

„Speciální inframonitor," vysvětlil Rhodan a vstal. „Myslím, že žádná další transice už nebude. Podle mně může naše loď jít tak za hodinu dvě na přistání, včetně brzdného manévru." Poklepal Guckymu na rameno. „Do práce, prcku! Musíme něco podniknout. Skočíme do velínu a pokusíme se spojit s Ellertem."

Myšob taky vstal.

„Myslím, že to nebude k ničemu, ale za pokus to stojí."

Rhodan se obrátil na Slide Nacreho. „Vy zůstaňte tady, majore. Uzavřete skafandry. Pro všechny případy. Pokud se do hodiny nevrátíme, musí za námi přijít Ras."

Kývl na teleportera a ostatním, chytil se Guckyho packy a byli pryč.

* * *

Ve velínu se pohybovali dva malí bojovní roboti. Zdálo se, že se cítí zcela bezpečně, protože se ani nebránili, když je Rhodan dvěma dobře mířenými střelami vyřídil.

Šest kopulí plazmatického mozku lodi stálo na svých místech. Kdesi uvnitř byl Ellertův duch.

Gucky se soustředil a pokoušel se napojit na Ellerta.

„Tak jak?" zeptal se po chvíli Rhodan.

„Měl jsem s ním kontakt - ale jenom nakrátko. Ellert je v zajetí, ale je přesvědčenější, že dokáže svého protivníka překvapit a pak přemoci. Jeho impulzy vyzařují bolest, ale není to fyzická bolest. Je psychicky podmaněnější, buňky plazmy ho nasály a uzavřely."

„Ale žije?"

„Ellert jen tak nezemře," mínil Gucky. „Možná nezemře nikdy. Ale momentálně se nachází v bezvýchodné situaci. Každopádně...,"

podíval se na hodinky, „...chce Ellert zabránit tomu, aby nás Posbiové unesli na Frago. Teleporteři se zatím maj pokusit zničit pohonný agregáty a součásti pohonu lodi. Já mám použít telekinezi. A přesně za hodinu se Ellert pokusí převzít kontrolu nad plazmou. Myslí si, že se mu to povede leda na pár vteřin, ale musí to stačit. Máme na to čekat ve výstupu. Ozve se mi předem."

„To je vše?"

„Stačilo, ne?"

Vrátili se k ostatním. Rhodan je všechny informoval a pak ještě dodal: „Nikdo neví, jak dlouho nám Ellert bude pomáhat. Pokud to budou jenom vteřiny, třeba to ani nebude stačit. Musíme mu taky pomoci. Ras s Guckym se pokusí poškodit pohon lodi, aby nemohla přistát. To nám dá další čas. Třeba najdeme generátor časového pole. Pak bychom vyřadili ochranný štít lodi. Takže - do práce!"

* * *

Marshall telepaticky sledoval průběh celé akce a podával hlášení Rhodanovi a ostatním, kteří zůstali u výstupu z lodi. Teleporterům se dařilo vyřazovat jeden agregát za druhým, ale museli se přitom bránit robotům ve strojně.

Když konečně všichni tři Sabotéři materializovali zpátky, major Nacro otevřel přilbu a otřel si pot.

„Tvrdá práce, pánové," ujišťoval ostatní. „Je tam hrozné vedro. Ale tahle loď teď už nemůže normálně přistát. Musí zůstat ve vesmíru, dokud nedorazí pomoc. Do té doby by tady měla být už i naše flotila. Je mi líto, ale víc jsme toho nedokázali."

„Vypadly monitory, majore," oznamoval Rhodan.

Nacro se lekl, ale Rhodan mávl rukou.

„To nehraje žádnou velkou roli, majore. Hlavně že jsme získali čas. Máme ještě třiaadvacet minut. Pak se rozhodne, zda Ellert měl se svou taktikou úspěch. Uvidíme..."

„Aspoň bychom se mohli pokusit navázat spojení s Claudrinem, ne?" ozval se jeden z techniků. „Trochu by mě to uklidnilo." „Ještě dvacet minut," lakonicky oznámil Rhodan.

* * *

„Ještě deset minut," řekl ztichlé skupince Ras Čubaj.

Ticho, které vládlo u výstupu z lodi, bylo přerušováno temným duněním vzdálených výbuchů.

„To by mohlo být ve strojně," mýnil jeden z důstojníků. „Asi následek našeho útoku. Doufejme, že jim to roztrhalo pohon."

Gucky se zašklebil a znovu se soustředil.

Ještě pět minut.

Obrazovky se opět rozzářily. Spojení s velínem tedy nebylo přerušeno. Ovšem proč je velitel lodi nyní zapínal, když je předtím vypnul?

Frago se o něco zvětšilo, ale bylo pořád ještě několik světelných minut daleko.

„Ellert aktivoval štíty," zašeptal Gucky, aniž by se pohnul nebo otevřel oči. „Začíná s útokem proti plazmatickým mozkům."

Rhodan cítil stoupající napětí. Podíval se na hodinky.

Ještě čtyři minuty.

Čtyři dlouhé, nekonečné minuty!

Gucky se pohnul.

„Ellert mi říká, že máme otevřít vnější bránu," oznamoval. „Já nevím..."

Rhodan mávl na Nacra.

„Slyšíte?"

„Ano, pane."

„Otevřít výstup?" ozval se popletený Ras Čubaj. „Ale proč? Přece se nedostaneme přes ten štít..."

„Uděláme, co po nás Ellert chce," řekl Rhodan a ukončil diskusi dříve než mohla začít.

Nacro ukázal na kolo vedle dveří: „Otočit doleva. Máte všichni uzavřené helmy?"

„Ještě dvě minuty," řekl Marshall.

Vnější vstup se pomaličku rozevíral.

Několik metrů za ním se vznášela mléčně zbarvená vrstva ochranného energetického štítu. Z hvězd ani galaxií nebylo vidět nic. Dívali se na neprostupný mlžný opar.

„Co teď?" zeptal se Nacro. „Chce snad Ellert čekat, dokud si pro nás nepřijdou Posbiové?"

Rhodan se díval na Guckyho s Marshallem.

Myšob zvedl hlavu. Pustil Marshallovu dlaň.

„Ellert dal přesné instrukce. Kolik času ještě máme?"

„Šedesát vteřin," odpověděl Rhodan.

„Dobrá, takže to řeknu stručně. Ellert teď převezme vládu nad lodí. Bude to hrozně těžký, takže to vydrží jen pár vteřin. Během nich se všechno rozhodne. Chce vypnout relativní štít. My... máme opustit loď, jakmile štít zhasne."

Rhodan se sklonil a zahleděl se Guckymu do očí.

„Cože máme?"

„Vyskočit z lodi. Pořádně se odrazit a pokusit se dostat co nejdál."

Rhodan se podíval na hodinky.

„Ještě dvacet vteřin. Proboha, to máme vážně vyskočit z lodi? Jsi si jist, že to Ellert chce?"

„Omyl je naprosto vyloučen," ujišťoval ho myšob a vstal.

„Jakmile uvidíme hvězdy, máme vyskočit... Co se stane pak, to Ellert taky neví."

Deset vteřin..., pět..., jedna...

Stáli u kraje komory. Měli tisíc otázek, ale nezbýval jim čas na hledání odpovědi. Museli skočit. Nic jiného jim nezbývalo.

* * *

Mlžná stěna zhasla.

„Honem!" vykřikl Rhodan, mocně se odrazil a vznesl se do černé nicoty. „Použit ruční paprskomety jako pohon! Až se štít znovu aktivuje, musíme být dostatečně daleko!"

Muži poslechli a byli přitom dostatečně chladnokrevní na to, aby se navzájem nepostříleli paprskomety.

Fragmentální loď plula sto metrů daleko, když se ochranný štít znovu aktivoval. Loď zmizela za poloprůhlednou stěnou energie.

„Ellert!" vykřikl Gucky do helmového mikrofону. „Už ho zase přemohli. Říká, že loď chce přistát na Fragu - stůj co stůj! I s

poškozeným pohonem."

„Zřítí se!" zlobil se major Nacro.

„Ellert to ví, ale nic s tím nenadělá. Máme se pokusit o to, aby nás našly naše lodě. Posbiovská loď je ztracena. A Ellert..."

„Co je s ním?" zeptal se Rhodan. „Nemůže utéct?"

„Ne," odpověděl Gucky. „Zřítí se spolu s lodí. Na tom nikdo nic nezmění. Ani Ellert ne."

Rhodan se díval za mizejícím fragmentálním křížníkem. Už byl několik kilometrů od nich a padal k planetě Frago.

Kolem mužů se znovu setmělo. Vzdálené galaxie dávaly příliš málo světla. I oni padali. Neznali svou rychlost, ale také padali k Fragu. Jejich pád nemohlo nic zbrzdit. Paprskomety byly příliš slabé, aby odvrátily jejich pád. Za pět nebo šest hodin se měli také seznámit s Fragem.

* * *

„Teď by se mi mělo podařit navázat kontakt s Iltu," poznamenal Gucky.

„Pokus se o to," souhlasil Rhodan a věnoval se ostatním mužům. Nikdo z nich neztrácel odvalu. Vznášeli se vesmírem, daleko od sluncí a dokonce daleko od Mléčné dráhy, ale nepropadali panice. Zásoby vody a vzduchu ve skafandrech jim stačily na mnoho hodin.

Moc nemluvili. S pomocí paprskometů stabilizovali pád. Prstenec, který vytvořili, aby nikoho neztratili, se přestal točit.

Vtom Gucky zapištěl: „Impulzy - mám myšlenkový impulzy! Sice je nedokážu identifikovat, ale určitě to jsou Pozemšťani. Je jich spousta. Jsou intenzivní a silný. Jestli Iltu pronikne..."

Muži dostali další naději. Věděli, že teď bude jen otázkou času, kdy Gucky naváže kontakt s THEODERICHEM.

Marshall myšoba podporoval a zdvojnásoboval tím vyzařovanou mentální sílu.

I Rhodan si konečně oddechl. Byl přesvědčen, že to jeho mutanti zvládnou a že Claudrin dorazí včas. Obrátil se k Fragu.

Temná planeta zůstávala stále ještě daleko, ale trosečníci padali prostorem rychlostí nejméně deseti kilometrů za vteřinu.

„Mám Iltu! Mám Iltu!" vykřikl Gucky. „Už jsem ji našel!"

„Znáš její pozici?"

„Právě se ji snažím určit," odpověděl myšob. „Ale není to tak jednoduchý. Možná by bylo jednodušší, kdybych skočil. Můžu Iltu zaměřit, aniž bych věděl kde je. Budu teleportovat a udržím spojení s Marshallem. Pak sem navedu THEODERICH."

„Víš určitě, že náš najdeš?"

„Jistěže," uraženě tvrdil myšob. „Když budu mít Marshalla jako naváděče, bude fungovat stejně dobře jako Iltu..."

„Hodně štěstí," dodal Rhodan. Víc neřekl.

Myšob pustil ruku obou mužů vedle sebe, měkce se odrazil a vznesl se. Když už byl zhruba sto metrů od ostatních, stále ještě neteleportoval.

„Na co ještě čekáš?" zeptal se Rhodan.

Všichni slyšeli, že se Gucky chichotá.

„Vypadáte směšně," odpověděl myšob. „Jako svázaný špunty, co plavou na neviditelném moři."

„Už dlouho jsi nežertoval," řekl Rhodan. „Je vidět, že už nemáš strach."

„Já jsem ho nikdy neměl," pyšně tvrdil Gucky. „Jestli jsem někdy měl strach, pak jenom o vás."

Myšob se znovu zachichotal a zmizel.

* * *

Iltu udržovala neustálý kontakt s Guckym a naváděla ho bezpečně a jistě. Po sedmi teleportačních skocích už před sebou poznával malý světlý bod. Nacházel se přesně ve směru, kde čekala Iltu.

Osmý skok ho už dopravil do velínu, kde na něj čekali Claudrin, Bully a Iltu.

„Tebe až to jednou napadne, tak budeš teleportovat k Andromedě a navšívíš tam Andromediány," pozdravil se s myšobem Bully.

„Možná, že na ně bude lepší pohled než na tebe," kontroval Gucky a přátelsky rýpl Bullyho do žeber. Pak kývl na Claudrina a odešel za Iltu, aby ji něžně objal.

„No toto," zabručel Bully.

Gucky si sundal helmu a obrátil se na commodoreho.

„Podle mého odhadu je Rhodan se svými muži asi deset světelných minut odtud. Směr znám. Padají k Fragu, takže bych navrhoval, abysme hnuli zadkem."

„Co je to za výrazy?!" ohradil se Bully.

Claudrinovi to bylo jedno.

„V pořádku, Gucky. Zaměřte Marshalla a zkontrolujte směr. Myslím, že to během půlhodiny zvládneme."

Přesně o devětadvacet minut později se trosečníci vznesli do otevřeného vstupu na palubu THEODERICHA, kde už na ně čekali Gucky s Iltu. Myšobové tam stáli bok po boku a vítali se se svými druhy.

* * *

Tisíc lodí tvořilo neprostupný val kolem planety Frago. THEODERICH přitom sledoval pád - nebo zřícení - poškozené fragmentální lodi.

Rhodanova starost o Ellerta rostla.

Parapoler se od poslední akce nehlásil. Jeho tělo dál leželo nehnutě pod přístroji lékařů. Ale Ellert se do něj nevracel.

Na monitorech se odvíjelo poslední dějství dramatu. Posbiovská loď s velkými kulatými dírami v trupu se šílenou rychlostí řítila k Fragu. Všechny její pokusy o změnu kurzu byly marné. Možná, že na tom nyní měl podíl i Ellert, ale neznamenal to, že si zároveň sám sobě podepisuje rozsudek smrti? Ovšem na druhou stranu si parapoler od zřícení možná sliboval, že se vymaní ze zajetí plazmy.

Několik fragmentálních lodí se zdržovalo nablízku, ale váhaly s útokem proti zřetelné přesile. Bez hnutí stály na svých pozicích a čekaly na instrukce.

„Nejvýš ještě pět minut," poznamenal Rhodan a ukázal na oválný centrální monitor.

Pět minut...

V interkomu se ozval Kule-Tats.

„Ellertovo tělo - se pohnulo. Jen slabě a na pár vteřin. Teď už

zase strnule leží. Začíná se znovu rozkládat, ještě rychleji než předtím. Nemůžu nic dělat."

Rhodan se kousl do spodního rtu.

„Počkejte, jdu k vám," řekl a obrátil se na Claudrina. „Vy tady zůstanete s Bullym. V případě útoku přejděte do bezpečné vzdálenosti. Zaznamenejte pád té lodi, chci se na to později podívat."

Pak velice rychle spěchal do laboratoře, kde už na něj čekal Kule-Tats.

* * *

„Už se zase nehýbe," oznamoval araský vědec. „Tělo je samá skvrna. Podobá se mrtvole, která ležela několik dní pod tropickým sluncem. Proces, který obvykle trvá dny nebo týdny, se nám přímo před očima odehrává za několik hodin. Je to hrozné."

Rhodanovi přeběhl mráz po zádech, když spatřil Ellerta. Aras říkal pravdu. Do tohoto těla se parapoler už nikdy nebude moci vrátit.

„Máte nějaké vysvětlení?"

Kule-Tats vypadal otřeseně, když bezmocně říkal: „Ne, to nemám. Tady není naše umění vůbec nic platné. Možná, že Ellert vyčerpал z těla veškeré rezervy zbytkového vědomí a tím ho vlastně zničil. Říkáte, že jeho vědomí bylo nasáno buňkami plazmy. Pokud ano, třeba je to vysvětlení i pro rozklad tohoto těla."

Rhodan musel přiznat, že nemá žádné uspokojivé vysvětlení neobvyklého jevu. Ale už v následujícím okamžiku Ellertova mrtvola otevřela oči.

„Kontakt!" vykřikl v koutě Gucky. „Ellert se hlásí... Musí bejt někde blízko!"

Rhodan bez dechu čekal...

* * *

Když Rhodan a jeho doprovod opustili fragmentální loď a dostali se do bezpečí, Ellert uhnul tlaku plazmy a podvolil se. Cizí síla ho zaplavila jako přílivová vlna. Ztratil veškerou kontrolu nad lodí a

ochranný štít ji znovu obklopil. Kontakt s Guckym a Marshallem byl přetržen.

Ellert opět osaměl.

Víc než to.

Nyní ho stálo absolutně všechnu sílu bránit se útokům nepřítele. Plazma přešla do protiútoků.

Ellert věděl, že mu jde o existenci.

Zcela vědomě se stáhl zpět a soustředil se do jednoho místa. Podařilo se mu udržet nad sebou kontrolu, ale ztratil veškerou možnost ovládat loď nebo její velín. Už mu to však nevadilo, protože Rhodan a ostatní trosečníci byli v bezpečí. Vznášeli se ve volném vesmíru. Někdo je najde.

I to, co se nyní dělo s jeho tělem, bylo druhořadé. Vystačí si i bez něj, pokud se někdy vrátí.

Seděl ve svém vědomí jako v hradě. Už však znovu začínal cítit, jak okrajové části jeho Ega podléhají nasávání plazmy. Nepřítel ho opět začal nabírat do sebe.

Něco podobného Ellert ještě nikdy nezažil.

Nevěděl kolik času uplynulo, ale věděl, že se musí pokusit o útěk. Ovšem ještě předtím se plně soustředil na jeden experiment. Rozkázal jedné části svého vědomí, aby se bránila útokům a vydržela, dokud se nevrátí druhá část vědomí.

Pak se rozdělil.

Časové pole mu nedělalo problémy, ale jeho vlastní tělo ano. Málem sám sebe nepoznal.

Spatřil Kule-Tatse a Rhodana, jak stojí vedle těla. Vzadu vyčkával Gucky.

Ellert chtěl svůj vlastní mozek využít jako relé pro telepatickou informaci. Jako znamení pro Rhodana.

Otevřel oči a Gucky zachytil jeho impulzy.

„Nezbývá mi mnoho času, přátelé. Gucky, ty vyslovuj nahlas moje myšlenky. Můžeš?“

„Ano,“ potvrdil myšob.

„Máme jenom jednu nebo dvě minuty času,“ pokračoval Ellert. „Takže si musím pospíšet. Loď nemám pod kontrolou, zřítí se. Plazma absorbuje mé vědomí. Náraz obou časových ochranných polí

- loď a Fraga - mě možná zachrání, ale také mě možná odmrští neznámo kam v čase. Možná, že se tím pádem vysvobodím, možná ne."

„Vždyť jsi přece unikl," skočil mu do řeči Rhodan. „Tak proč tu nezůstaneš?"

„Jsem tu jen zpola. Druhá polovina mého vědomí zůstala na lodi. Poslouchej, Rhodane, tohle tělo je nepoužitelné. Dělej si s ním, co chceš... Už ho nepotřebuju."

„Odvezeme ho do hrobky v Terranii a pohřbíme ho tam."

„Díky, Perry. Uvidíme se tam, pokud se mi podaří uniknout Posbíům. Pozdravuj ode mne Zemi, Perry. Pozdravuj všechny přátele! A - nezapomeňte na mě. Teď už se musím vrátit..."

Ellert zavřel oči.

„Budeme tě hledat! Nevěřím, že tohle je konec!" zvolal Rhodan.

"Už je pryč," poznamenal Gucky. „Proč sakra musel zpátky do ty zatracený plazmy..."

To bylo poslední, co Ellert ještě zachytil. Pak proklouzl časovým štítem lodi a spojil se se zbytkem svého vědomí, uvězněného v plazmě.

Frago se neuvěřitelně rychle blížila.

Pak na sebe obě ochranná pole narazila rychlostí dvanáctiny světla.

Ellert nic z toho neviděl. Věděl jen, že najednou už není sám sebou, nýbrž něčím jiným. Společně s plazmatickým velitelem lodi byl vymrštěn z existující roviny, zatímco loď vybuchla a vzplála. Plazma se proměnila v nehmotné vědomí. Ellert se odblokoval - a transitoval.

Viděl, jak se pás Mléčné dráhy během vteřinky zcvrkl v podlouhlou skvrnku, a pak najednou byla všude kolem tma.

Viděl, ještě pořád viděl, ale viděl absolutní nicotu.

* * *

Bully a commodore Claudrin sledovali zářivou explozi v časovém poli planety Frago. Přístroje ji zaznamenaly pro Rhodana. Kule-Tats dostal úkol uložit Ellertovo tělo tak, aby se zpomalil další

rozklad. Pak Gucky s Rhodanem teleportovali zpět do velínu. Bully ukázal na oválný monitor. „Hotovo..." „Dobrá," kývl Rhodan. „Flotila se stáhne z prostoru Fraga. Akce končí. THEODERICH nabere přímý kurz k Zemi."

* * *

Let k Zemi trval devět dní. Desátého dne byl Ellert pohřben pod pyramidou stejně jako zhruba před sto padesáti lety poprvé. Ale tenkrát bylo do konturového lůžka uloženo zcela vysušené tělo. Současnému Ellertovu tělu tak nechyběla jenom duše. Krev se rozložila a maso se rozkládalo.

Rhodan, Bully a commodore Claudrin stáli u pyramidy a meditovali.

„Je divný pohřbívat někoho, kdo je možná ještě naživu," tiše poznamenal Bully.

„Není to tak s každým člověkem, jehož tělesnou schránku předáme zemi?" zeptal se Rhodan a pohlédl na vrchol pyramidy. „Duše je nesmrtelná, duše každého člověka. Nevíme, co se s našimi dušemi stane. Ellert se sice ještě se žádnou nepotkal, ale vesmír je obrovský..."

* * *

V konferenčním sále Technického Institutu se o několik dní později shromáždili nejváženější vědci a inženýři Terranie, aby informovali Rhodana a jeho experty o probíhajících zkouškách.

Obě transformační děla dorazila do Terranie ještě před THEODERICHEM. Zatímco jednoho se nikdo nedotkl, druhé bylo rozebráno.

Van Moders hovořil jménem všech.

„Předběžný výzkum není ještě u konce, ale jedno musím říct. Ještě nikdy jsem neviděl tak zničující zbraň. Podstata transformačního děla je natolik hrozná, že samotné pomyšlení na ni člověka děsí. Mohli ji vytvořit jenom chladní roboti. Bude pro nás těžké takovou zbraň zkonstruovat, ani ne technicky, jako z

psychického hlediska. Proto jsem také požádal, aby na této konferenci byli jenom Pozemšťané. Jak vidím, nestalo se."

„Nevěděl jsem o tom," omlouval se Rhodan. „Ale stejně bych s tím nesouhlasil, protože máme uzavřenou smlouvu o spojení. Pokračujte, prosím!"

„Bohužel," pokrčil rameny Van Moders. „Odhalili jsme tajemství, které by mohlo být zneužito proti nám..."

Rhodan chtěl protestovat, ale to už přítomní pyšní Arkonidané a Akonané vstávali a se vztyčenou hlavou hrdě opouštěli sál.

„Bylo to nutný?!" zlobil se Bully.

Van Moders si oddechl.

„Já Akonanům prostě nevěřím. Už dokázali, že klidně poruší všechny dohody..."

Rhodan nic nenamítal a tak mohl mladý robotik zalistovat v záznamech a pokračovat: „Po prvních analýzách jsme došli k závěru, že máme dostatečnou technickou základnu na to, abychom mohli sami stavět transformační děla. Děla, která dokážou teleportovat hmotu - a nejenom bomby - přesně na cíl. Ano, řekl jsem teleportovat! Transformační děla pracují na stejném principu jako ztracený fiktivní transmitter. Zatím ještě nevíme, jestli tímto způsobem budeme moci teleportovat i lidi. Ovšem teoretická možnost tu je."

Posluchači zbystřili. Rhodan chladně a upřeně naslouchal. Robotik pokračoval: „Dosah transformačních děl je omezený, jenom na několik světelných vteřin. Ale odvažuji se doufat, že se to dá změnit. Ukořistěná děla mají řadu nedostatků, které dokážeme odstranit, když známe jejich princip."

„Chcete tím tvrdit, Van Modersi, že transformační děla Posbiů nejsou dokonalá?" zeptal se Rhodan.

„Ano, přesně tak, pane. Je to zbraň, která se nachází v počáteční vývojové fázi - a přesto je děsivá. Je to zbraň, proti které nebude existovat obrana, platí pouze útek anebo bezpodmínečná kapitulace."

Přítomní začali vzrušeně debatovat.

Rhodan tiše řekl:

„Takže to byl důvod, proč jste chtěl, aby odešli cizinci?"

„Ano."

Rhodan přikývl.

„Měl jste pravdu a já s vámi souhlasím. Pokud by se Akonané dozvěděli něco víc a uměli nakonec sami tuto zbraň stavět, mohli bychom se jich jednoho dne začít obávat více než Posbiů... Co ty na to, Bully?"

Bully jen přitakal.

Van Moders se nadechl a znovu spustil. Jeho poznatky byly fascinující. Posbiové - jak všichni přítomní začínali tušit - měli v ruce zbraň, pomocí které by během několika málo let dobyli celou Mléčnou dráhu...